

Rejsebrev fra Burkina Faso

Det var i bussen vi mødte Mama Bunga. Hun er en smilende og frodig kvinde i traditionel afrikansk format, dvs der er noget til både gården og gaden. Hun sad

Mama Bunga med den yngste datter

foran os med sine to døtre: en generet, men meget elegant teen-age pige og en lille charmetrold med stramme fletninger i håret, alle afsluttet med et farverigt bånd.

Vi er på vej fra Bobo Dioulasso i det ellers fattige Burkina Faso, en livlig by med musik, asfalterede veje, masser af træer og en spændende gammel bydel, til det der skulle vise sig at blive turens hidtil usleste hul, Hamele på grænsen til Ghana. Det var helt mørkt da vi kl. 19.30 blev sat af bussen ved grænsen, og kun gløderne fra gadekøkkenerne lyste lidt i den lune, fløjsbløde afrikanske nat. Vi havde set i guidebogen, at der skulle være et hotel i byen på Burkina-

siden, men det var der ingen, der kendte noget til.

Gå med mig til Ghana, sagde Mama Bunga, der har vi et hotel. Med pandelamperne tændte gik vi så i samlet flok ud ad den støvede jordvej hen til paskontrollen. Ved lyset fra tolderens lommelygte og vore pandelamper fik vi et udrejse stempel i passet.

Mama Bunga taler kun det lokale sprog, så kommunikationen med hende undervejs havde mest bestået i at give et par bolsjer til den lille datter, samt hjælpe hende med at hive diverse indkøb ind gennem bussens høje vindue. Hun var en kritisk kunde, der med armen ud ad vinduet først mærkede grundigt på varerne for at finde de bedste stykker af bl.a. en udskåret melon og stegte kyllingelår. Da der kom en papaya-sælger, talte Per Allan og jeg om, at det kunne være dejligt med lidt frugt, men at det nok ville være for grattet at spise den i bussen med min lommekniv. Mama Bunga havde samtidig prajet papaya-sælgeren, fået hende til at skære den store frugt i skiver, og da jeg hjælpende rakte den til hende, så gjorde hun tegn til, at hun havde købt den til os!

Vi gik nu med Mama Bunga og hendes to piger yderligere nogle hundrede meter ad den mørke jordvej til den ghanesiske paskontrol. Efter lidt engelsk-inspireret bureaukrati, var vi så tilbage i Ghana, hvor Mama Bunga i mellemtiden var forsvundet i mørket. En fyr hjalp os med at finde det lokale primitive hotel, hvis sanitære faciliteter jeg skal undlade at beskrive nærmere, og igen med at finde noget mad. Vi fik lov at komme ind på toldernes spisehus, hvor alt også henlå i mørke, med undtagelse af en enkelt pære i køkkenet. Maden - og ikke mindst de

Restauranten på hovedgaden i Hamele

kolde øl - var dog glimrende, og vi sluttede af med en kop kaffe på en noget ustabil bæk ved en lille bod på hovedgaden, hvor en stor gryde over de glødende trækul på en gammel bilhjul-fælg leverede kogende vand. Her i bymidten var der lys to steder: Det ene ved byens parabol-biograf, hvor et stort antal fodboldglade mandlige tilskuere så direkte transmission af dagens Champions League fodbold, og det andet her ved kaffeboden, hvor de viste videoer af gamle engelske

fodboldkampe, hvilket til gengæld var gratis for kunderne.

Næste morgen var der morgenmad samme sted, og vor hjælper fra i aftes dukke op igen. Der er tit lokale, der prøver at hjælpe 'nødstedte' turister i håb om at få en skilling for ulejligheden, så vi spurgte, om han kendte Mama Bunga. Ja, det gjorde han da rigtigt nok, for det var hans søster! Det viste sig, at hun i aftes havde sendt bud efter broren, der kunne tale et delvist forståeligt engelsk, for at hjælpe os tilrette, og vi blev nu ført gennem diverse gyder til en gård, hvor Mama Bungas smil straks lyste op. Vi fik lejlighed til at hilse på hendes familie, herunder faderen, der netop har været på pilgrimstur til Mecca, og således nu kan kalde sig Haji. Også den generete datter dukkede op, og det viste sig, at hun går på en skole i Bobo, hvor hendes far bor. Efter fotografering og udveksling af adresser tog vi afsked med den venlige familie og begav os hen til en anden støvet jordplads, der gør det ud for rutebilstation. Lidt efter kom datteren igen, nu med en stor pose bananer til vor rejse. Hvilken udsøgt venlighed at vise til fremmede, der kommer til ens land...

Den næste bustur skulle også vise sig at blive noget udover sædvanlig Arriva-standard. Bussen er en oldgammel, hullet og udtjent Nissan kassevogn, hvor der er monteret 4 rækker træbænke bagi. Vi sikrede os hurtigt forsædet, hvor vi i sammenligning med de andre passagerer sad relativt komfortabelt. Det kan man til gengæld ikke sige om den sidste passager, da der efter at bilen var stuvet så fuld, at bagklappen ikke kunne lukkes, yderlige skulle en ged med. Det tog tre mand i fællesskab at skubbe den i spænd, så den lige kunne presses ind. En barsk behandling, men dog en anelse mere lempelig, end de tre bure med perlehøns, der

først havde fået brækket vingerne inden de blev stoppet i et par bastkurve - som når jeg stopper tøj ned i min rygsæk - hvorefter kurvene blev spændt fast på taget.

Jeg valgte at gå over broen og derfra følge, om vores bus klarede turen. Det gjorde den heldigvis.

Herefter gik det i vild fart de næste par timer ad jordveje som en pløjemark (vi er stadig på hovedvejen for godstrafik i transit fra havnen i Ghana til bl.a. Burkina Faso og Mali), og hver gang en passager bad den usædvanligt koleriske chauffør om at køre lidt langsommere gennem de værste huller, trådte han i ophidselse endnu hårdere på speederen. Den samme var tilfældet, når Per Allan forsøgte at skrue lidt ned for den skrattende båndafspiller - så kom den straks tilbage på fuld styrke. Efter lidt debateren fik vi dog lov at stå ud af bilen og gå over, da vi passerede en ca. 50 m bred stålbro, der var knækket sammen i U-form.

Den sidste uges tid vil vi tilbringe ved kysten, hvor vi skal se på gamle slaveforter, spise fisk - og slappe lidt af inden hjemrejsen.